

Knud Jespersen (DKP):

Det er jo ikke bare os herinde, der skal lægge øre til mange ting, det skal befolkningen også. Men i nogle tilfælde er den jo lidt forbavset over, hvad der kan komme ud af at afholde menneskene fra at få hvil, og når de så ikke har hvilet i tilstrækkeligt omfang, træffer de beslutninger, som vedrører alle de mennesker, som måske har ført en nogenlunde normal tilværelse. Vi kan måske også glæde os over — nogle kan, min glæde kan findes på et overordenlig beskedent sted, hvis der er nogen glæde — at der skulle være skabt det, man kalder politisk arbejdsro på Christiansborg. Der er jo noget, der tyder på, at til gengæld for at få denne ro har man fået skabt politisk uro og uro i menneskenes tilværelse udenfor.

Man kan høre meget, før ørerne falder af. Jeg noterer med stor forbavselse, at hr. Arne Bjerregaard fra kristeligt folkeparti forklarede, at nu var kristeligt folkepartis indflydelse faktisk så voldsom, at socialdemokratiet skulle bøje sig for de vetokrav, man måtte have. Jeg erindrer om, at statsministeren for nylig sagde, at man har ret til at agitere for en anden politik, men man har ikke ret til at føre en anden politik. Det er så sandt, som det er sagt, hvis forliget skal overholdes. Hvis forliget skal overholdes af de parter, der har indgået det, betyder det i virkeligheden, at kristeligt folkeparti har mere indflydelse på socialdemokratiets kurs end samtlige socialdemokratiske tillidsmænd. Det synes jeg da nok må virke tankevækkende langt ind i det store arbejderparti, at kristeligt folkepartis 8 medlemmer af dette ting, kan træffe afgørelser, der binder — nå, 9, undskyld, det var ikke for at gøre kristeligt folkeparti mindre, det overlader jeg til vælgerne efter den her historie — det er helt oplagt, at det må vække til eftertanke langt ind i dette parti om, hvad det er, man mener med demokrati, når man på den måde kan overløvere rettigheder, der, så vidt jeg har forstået indtil for nylig, kun var tilfaldet de socialdemokratiske medlemmer af vælgerforeningerne, men nu ved vi det altså.

Så er jeg nødsaget til at sige en ting mere. Jeg fik ikke fat i det under første behandling, hvor hr. Jens Møller talte om, at vi havde levet over evne, og det måtte man

betale for. Jeg vil gerne bede hr. Arne Bjerregaard forklare i næste runde, hvem er vi, der har levet over evne? Hvem er vi, der har haft et forbrug større end det, vi tjente? Hvem er vi, der købte for mere end de værdier, vi skabte? Jeg synes, man har krav på det, da jeg har forstået, at man stort set skal holde sig til sandheden i kristeligt folkeparti; selv om det ikke står i jeres vedtægter, går jeg ud fra, at det er sådan noget, der følger med.

Så må jeg endelig lave en lille teknisk rettelser. I nattens mulm og mørke er der blevet skrevet i indstillingen til betænkningen om disse forslag, at vi indstiller forslaget om stempelegiften til vedtagelse. Det er en teknisk fejl, men ingen i teknikken skal bebrejdes noget. Samtidig skal jeg lige gøre opmærksom på, at vi indstiller alle afgiftslovene — idet vi anser dem for en helhed, det har vi fået at vide under det, man kalder orientering, af vores partis samtaler i statsministeriet — til forkastelse. Vi vil kun stemme for, at man forhøjer personfradraget med det beskedne beløb. Det er 10 kr. pr. uge, så vidt jeg kan regne ud; det er ikke særlig meget til menneskene, men lidt har jo også ret i en tid, hvor man går på jagt efter de mindste penge, folk tjener. Naturligvis vil vi også herudfra stemme for, at udskrivningsprocenten forbliver uforandret.

Der siges meget, en del uberettiget, om den afgiftsbuket, vi behandler, og det meste berettiget. Det siges, at det vender den tunge ende nedad, at det fjerner en del af progressionen i vores skattepolitik, og det privatkapitalistiske system, som hr. Arne Bjerregaard er så glad for, de privatkapitalister, vi har, får ikke lov til at betale noget, men har retten til at tilegne sig, men de, der ikke er privatkapitalister og forhåbentlig vil have et andet system, får lov til at betale. Jeg tror ikke, det var det, man mente, da man i sin tid skrev, at menneskene skulle være lige for loven. De bliver i høj grad ulige, fordi der her er tale om ensidig belastning med afgifter, der rammer de indtægter, som er nødvendige bare i det daglige forbrug og ikke altid tilstrækkelige. Det er dem, der skal betale, men de, der har brugt for meget, kommer altså ikke af med noget, og hvis de gør, vil jeg bede hr. Arne Bjerregaard om at forklare fra denne talerstol,